

Door: Gem Verleg.

Het is een prachtige dag in het vroege voorjaar.

Ik zit in de tuin lees een boek en onze moeder spreidt een deken uit op het terras.

Ze zet mijn kleinste broertje Ben.....hij is twee en ik ben negen.....op de deken met een mandje blokken.

Ga maar fijn spelen zegt ze.

Kijkt mij aan vergezeld van de boodschap of ik op hem wil letten.

Ik sluit mijn boek uit ervaring met mijn andere broertjes.

Vliegensvlugge ondernemende Eddy en waaghalsje Marcel.

In afwachting met verwondering kijk ik naar dit schattige ventje.

Want onze Benedictus zit kaarsrecht als een kleine koning met gestrekte beentjes met zijn handjes op zijn knietjes.

En minuten lang gebeurt er niets.

Hij straalt kalmte uit.

Uiteindelijk komt er beweging.

Langzaam tergend langzaam bijna neemt hij een blokje in beide handjes.

Kijkt aandachtig terwijl hij het kantelt.

Legt het blokje weg ,klapt in zijn handjes en beantwoordt mijn aanwezigheid met een innemende lach.

Opa van Bree die regelmatig een bezoekje brengt om te zien hoe zijn kleinkinderen ontpoppen.

Komt tot de uitspraak.....

Als deze geen hoogleraar wordt.

Onze moeder heeft veel bekijks, met onze kleine beeldschone koning in de wandelwagen.

Elke belangstellende wordt royaal beloond door hem met zijn buitengewone vriendelijkheid.

Ben groeit op als een ontdekkingsreiziger.

Bij alles wat hij doet

Neemt hij uitgebreid de tijd.

Is vol aandacht en nieuwsgierig.

Tenslotte vrolijk en blij wanneer hij iets door heeft.

Leest graag

Speelt zijn geliefde stratego

Wordt de vierde misdienaar in het gezin

En is samen met broer Jos onze oudste het minst sportief.

Daarentegen begeeft hij zich met heldenmoed

Op schaatsen

Skieen

Op en in het water

In de lucht

Samen met zijn vreugdevolle lach wanneer hij zichzelf overwint.

De eerste collectieve bekendheid ontstaat op het moment dat hij naar het
augustinianum fietst

Van geldrop naar eindhoven.

Hij vormt min of meer een obstakel op het fietspad.

De meute studenten die flink op de pedalen trappen

Sjeezen hem voorbij.

Want evenals in de kinderwagen

Zit hij vol zelfvertrouwen onverstoort

Als een koning in het zadel

Dan stelt Ben zijn eerste vriendinnetje voor.

En pa vraagt later op de avond

Wat zijn je plannen jongen

Hoezo zegt Ben

Is het geen tijd om je meisje naar huis te brengen.

Nee hoor ze blijft hier slapen oppert hij

Dat denk ik nog van niet zegt Pa

Ben die een geheel eigen steil van communiceren heeft ontwikkeld.

Van kort en bondig en weinig woorden in zulke situaties.

Pakt zijn vriendinnetje bij de hand en zegt kom bij jullie mag het wel.

Tot morgen dan zegt hij op zijn Bens

En vertrekt.

Legendarisch geworden woorden van onze moeder klinken.

Een van de meest memorabele momenten in ons gezin is het samen tafelen.

Het lijkt een soort spel van een vader met zijn kinderen

En een trotse moeder op haar kroost.

Onze broer Jos gaat in onze kinderogen af en toe heftige discussies aan met
papa,....later onze pa.

Zwijgende..... en sprekende gezichtjes luisteren en kijken toe.

Onze Ben inmiddels middelbare scholier gaat het over een heel andere boeg gooien.

Hij wordt de grondlegger van een waar Verleggen gezinspatroon kun je wel zeggen.

Hij stelt alleen vragen en zet zijn logica in.

Soms ook over toen delicate onderwerpen, zoals seksualiteit en Pa..... wat zijn homo's

Waarop niet altijd direct en helder geantwoord wordt.

Terwijl we met zijn allen zitten te gniffelen, kijkt Ben de tafel rond en zegt kalm rustig en verwonderd.....

Hoe bestaat het.

Pa je weet het niet, je durf het niet uit te leggen of je doet het gewoonweg niet.

Speels en vol grappen omzeilt pa regelmatig deze questies.

En hier ontstaat het ons bekende wij gevoel.

Dat regelmatig uitgroeit tot een bijdrage van ons allemaal vol van speelsheid relativiseringsvermogen met vooral ook een prachtige ontwapende ongelooflijke droge humor

Extra gespekt door Marcel ondersteund door Ed en mijzelf.

Gecultiveerdtot grote hoogte, lachsalvo's die over elkaar heenbuitelen

Ben die hoestend proestend snikkend met tranen en tuiten van het lachen opstaat om een zakdoek tevoorschijn te halen.

Trouwens ik heb Ben nauwelijks ooit zien huilen alleen maar van het lachen.

Kort geleden zegt hij nog Gem huilen mag natuurlijk wel als ik dood ben, maar als ik mag kiezen doe dan toch maar die Verlegse schaterlach.

Eenmaal een beetje tot bedaren begint het gezin nog even opnieuw.

Met de legendarische liefdevolle zachte woorden van onze trotse moeder die zegt.....maar toch waar gaat het heen.

En ja de tijd kwam veel te snel voor haar toen we ieder ons eigen zielepad elders gingen vervolgen.

Het samenzijn werd schaarser.

Vooraf ook tot treurnis van onze familieman Ben

Last but not least

Op enig moment in het afgelopen jaar vraag ik Ben.....

Hoe hij zich verhoudt tot wat in religies het hiernamaals genoemd wordt.

Onomwonden zegt hij.....alles houdt op, alles houdt voor mij gewoon op Gem

En verder is er niets

Ik denk aan onze pa die zei....dood is leven

Liefdevolle woorden van de Boeddha schieten me te binnen, die het hiernamaals de nietsheid noemt.

De niet ietsheid zegt hij waarin alles besloten ligt, die alles omvat.

Zowel leven als dood.

Verbonden in de eenheid van het hier en nu

Met jou lieve broer.....

Onze pa

Onze moeder.....

Broer Jos.....

Mijn dochter Juliette.....

En van al diegene die onze vorm van het leven hebben verlaten.

Troostende gedachtes, tot dat wat zich niet laat kennen.

Je zus Gem